

Hồi 73

Tiểu Hồng thất kinh ba lần

Bạch Mai không sao hiểu được, lại hỏi tiếp:

- Nguyên nhân ra sao?

Lúc ấy Thanh Lam cũng giật mình đến thốt một cái và thốt ra mấy tiếng “cái vòng Phích Lôi”. Tiểu Hồng cũng đồng thời lên tiếng hỏi:

- Cụ nói cái vòng Phích Lôi ư?

Lúc ấy Thanh Lam không chú ý đến câu hỏi của Tiểu Hồng mà chỉ để ý nghe Hồng Phúc trả lời rằng:

- Phải, lão tặc muốn chiếm cho được cái vòng ấy nên mới hỏi chỗ ở của lão chủ mẫu. Hà hà... y có biết đâu cái vòng ấy lại đang ở trong tay công tử.

Tiểu Hồng bỗng thất kinh kêu “ủa” một tiếng. Hồng Phúc đột nhiên trợn mắt nhìn bốn xung quanh, với giọng run run hỏi lại Thanh Lam rằng:

- Giang công tử, các người cũng bị lão tặc bắt cóc đem tới đây ư? Vậy ... làm sao bây giờ?

Thanh Lam mỉm cười đáp:

- Cụ chớ lo âu như thế vội. Một trận nho nhỏ này không giam giữ nổi tiểu sinh đâu. Nhưng tiểu sinh có mấy câu nghi vấn này muốn hỏi lão trượng. Không biết lão chủ nhân với lão chủ mẫu của lão trượng là ai thế?

Hồng Phúc ngăn người ra nhìn vào mặt Thanh Lam một hồi, rồi ngơ ngác hỏi lại:

- Thế công tử lên Trường Hận Cốc... không phải vì việc Giang Nam đại hiệp hay sao?

Thanh Lam lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh lên Trường Hận Cốc là muốn cứu vợ một người bạn, nhưng đó chỉ là do sự hiểu nhầm mà thôi. Còn Giang Nam đại hiệp mà lão trượng vừa nói đó là ai thế? Tiểu sinh chưa được nghe thấy tên của ông ta và cũng chưa hề được gặp mặt bao giờ.

Hồng Phúc kêu “ồ” một tiếng vẻ mặt rầu rĩ kể tiếp:

- Giang Nam đại hiệp là lão chủ nhân của già. Ông ta... qua đời đã hai mươi năm rồi. Công tử là người nghĩa hiệp và còn là ân nhân

của già, già đầu dấm dầu giếm công tử... Hà ! Câu chuyện này phải nói từ cái vòng Phích Lô trước thì công tử mới biết rõ được. Cái vòng Phích Lô ấy vốn dĩ là vật báu gia truyền của lão chủ mẫu chúng tôi. Nghe nói không những tránh khỏi mà còn có thể tị hỏa được, hễ cứ đeo nó ở trong người dù đi vào trong đống lửa cũng không việc gì hết. Lão chủ mẫu với Giang Nam đại hiệp Châu Thiên Kỳ thành hôn rồi, cái vòng ấy liền trở thành vật của nhà họ Châu. Lão chủ nhân đã là người khét tiếng giang hồ như vậy, mà ngày lễ thành hôn lão chủ nhân lại có báu vật ấy làm của hồi môn như thế, tất nhiên cái tiếng ấy đã đồn đi khắp giang hồ ngay. Vì vậy mới có một bọn gian nhân tiểu nhân nhòm ngó tới. Nhưng chúng chỉ thèm thường thôi chứ không dám bén mảng tới nhà lão chủ nhân. Vì cái danh của lão chủ nhân như thế, có tên nào dám táo gan tới vượt râu cọp? Nhờ vậy, câu chuyện ấy chỉ là một câu chuyện mà các người giang hồ trong lúc trà dư tửu hậu thường đem ra mà nói với nhau cho đỡ buồn thôi.

Nói tới đó, Hồng Phúc lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Dù công lực của lão chủ nhân tinh thâm như thế nào, được lòng người giang hồ ra sao, nhưng rút cục cũng vẫn bị thảm vì có vật báu ấy mà phải nhà tan cửa nát...

Nói tới đây ông ta lại ứa nước mắt ra, nức nở khóc hoài. Bạch Mai lại xen lời hỏi:

- Có phải cụ nói sau đó có kẻ gian ác đến cướp cái vòng Phích Lô và còn đả thương Giang Nam đại hiệp nữa phải không?

Thoạt tiên Hồng Phúc lắc đầu, sau lại gật đầu, đáp:

- Lão nhớ cách đây hai mươi năm, một ngày nọ đang lúc giữa trưa, đột nhiên có một người họ Trúc đến xin yết kiến lão chủ nhân, và tuyên bố là vì cái vòng Phích Lô mà tới, rồi còn nhất định bắt buộc lão chủ nhân thử thách võ lực với y...

Thấy Hồng Phúc kể tới đó lại sụt sùi khóc, Bạch Mai nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Sau rồi thế nào nữa?

- Lúc ấy đang là giữa Ngọ, cái vòng Phích Lô lại không có ở trong người lão chủ nhân, nên bị tên ấy dùng võ công yêu tà tấn công một chưởng, lão chủ nhân liền cháy thành than ngay.

Bạch Mai kinh hãi hỏi:

- Võ công gì mà lợi hại đến như thế?

- Hôm ấy không ai biết tên nọ xử dụng võ công ta môn gì, chỉ thấy y cười ha hả rồi đi luôn. Nhưng lão điều tra lâu năm mới hay... Hà! Đây là một việc rất lớn của giang hồ. Vả lại, vì xảy ra việc đó mà khiến cho một môn phải phải tiêu tán...

Bọn Thanh Lam ba người nghe thấy Hồng Phúc kể như vậy đều ngăn người ra, và không ai dám lên tiếng hỏi để ngắt quãng lời nói của Hồng Phúc.

Bạch Mai thấy nói người họ Trúc chỉ tấn công có một chưởng mà Giang Nam đại hiệp đã cháy thành than được, nàng không hiểu môn võ công ấy là võ công gì, vội hỏi tiếp:

- Cụ chưa nói võ công của tên nọ là môn võ công gì?

- Thái Dương thần công! Sau đó lão điều tra mãi mới biết được đấy.

Bạch Mai lại hỏi tiếp:

- Thái Dương thần công là võ công của môn phái nào, cả người ấy là ai, cụ có biết không?

- Người đó là Thần Hành Vô ảnh Chúc Sĩ Ngạc, đệ tử duy nhất của Thiên Lô Tú thuộc môn phái Liệt Hỏa.

Tiểu Hồng lại thất kinh kêu “ủa” một tiếng và lẩm nhẩm nói:

- Thần Hành Vô ảnh Chúc Sĩ Ngạc ư?

Thanh Lam chợt nghĩ tới đại sư huynh của Ly Hỏa Chân Nhân chả tên là Chúc Sĩ Ngạc là gì? Chàng còn nhớ y là một ông già gầy gò, cao lớn trán rộng, mắt lõm, mà gồ, mũi mỗ khoét, râu bạc, mặc quần áo đen và Ly Hỏa chân nhân còn nói y là người nghịch cha, tàn sát đồng môn, và còn muốn cướp cho được Liệt Hỏa kỳ nữa.

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Phải, Liệt Hỏa môn, Ly Hỏa chân nhân chả là người của Liệt Hỏa môn là gì? Và võ công của ông ta tu luyện chả là Thái Dương Thần Công là gì?”

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Bạch Mai lại hỏi tiếp:

- Vừa rồi cụ nói có một môn phái bị tiêu tán. Vậy môn phái ấy có phải là Liệt Hỏa môn không?

Hồng Phúc đáp:

- Phải, cô nương nói rất đúng. Câu chuyện ấy mãi đến sau này lão mới điều tra ra. Tuy Liệt Hỏa môn có thâm đồ đệ, nhưng đời nào cũng vậy, chúc chưởng môn là phải cha truyền con nối. Vì lá cờ Liệt Hỏa kỳ là vật báu trấn sơn của môn phái ấy, oai lực mạnh lắm, nên

không chịu truyền thụ cho người ngoài là thế. Chúc Sĩ Ngạc là đứa con duy nhất của Lôi Thiên Tú, môn phái của họ đã gọi là Liệt Hỏa môn thì tất nhiên võ công của họ phải Hỏa lâm đầu. Một hôm Lôi Thiên Tú ngẫu nhiên nói tới Liệt Hỏa môn của y có một khắc tinh thôi. Khắc tinh đó chính là cái vòng Phích Lôi. Đồng thời, ông ta còn nhắc nhở đến tên của lão chủ nhân. Ngờ đâu người nói thì vô ý mà kẻ nghe lại để tâm. Sĩ Ngạc yên trí mình là người chưởng môn tương lai, nay nghe thấy người cha nói có một vật có thể khắc chế được Hỏa môn, khi nào y chịu nhịn được, liền trốn cha xuống Giang Nam tức thì. Sự thực lúc bấy giờ võ công y chỉ ngang với chủ nhân của lão thôi. Nếu ngày hôm đó không phải là đang lúc giữa trưa, thì không bao giờ lão chủ nhân lại bị chết một cách thảm khốc như vậy được.

Bạch Mai ngơ ngác hỏi tiếp:

- Võ công với thời gian thì có liên quan gì đâu?

Hồng Phúc thở dài nói tiếp:

- Nghe nói Thái Dương Thần Công công là nhờ ở sự thu hút chân khí của Thái Dương mà thành. Tu luyện chưa tới mức Hỏa hầu thì chưởng lực chỉ hơi nóng hổi một chút thôi chứ không sao hơn được võ công thường. Ngờ đâu tên ấy lợi dụng lúc giữa Ngọ, mượn Hỏa lực của mặt trời nên mới đả thương được lão chủ nhân như thế.

Lúc này mới vỡ lẽ, Bạch Mai “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Sau rồi thế nào nữa?

Hồng Phúc kể tiếp:

- Lôi Thiên Tú là người rất chính phái, môn quy lại thâm nghiêm nghe thấy tin lão chủ nhân của chúng tôi bị chết dưới Thiên Lôi chưởng Thái Dương Thần Công, biết ngay là con mình đã làm bậy, nên ông ta nổi giận, đuổi ngay tên Sĩ Ngạc ra khỏi Liệt Hỏa môn và con truyền lá cờ Liệt Hỏa vật báu trấn sơn cho một người đệ tử họ Cảnh, và còn tuyên bố giải tán Liệt Hỏa môn nữa. Vì vậy từ đó trở đi trên giang hồ mới không có cái tên Liệt Hỏa môn là thế.

Thanh Lam nghe tới đây mới vỡ lẽ. Thì ra hôm đó chàng đã chính mắt trông thấy Chúc Sĩ Ngạc đánh nhau với sư đệ của y là Ly Hỏa chân nhân Cảnh Tu Nguyên, thì ra cũng vì cái vòng Phích Lôi mà nên.

Bạch Mai lại xen lời hỏi:

- Tại sao cụ lại mất hết võ công như thế?

Hồng Phúc thở dài nói tiếp:

- Từ khi tên Sĩ Ngạc bị Lôi Thiên Tú đuổi ra khỏi môn phái, y không những không tỉnh ngộ mà còn giận lây cả chủ mẫu của lão. Vì thế y lại xuống Giang Nam lần thứ hai. Tội nghiệp cho lão chủ nhân, sau khi bị y đánh chết, còn lại ba cô tiểu thơ đang còn bông bế. Lão chủ mẫu, vì thấy quốc gia nhiều tai biến, đã tránh đi ở nơi khác, nhờ vậy mới thoát chết. Còn cả nhà hai mươi ba miệng đều bị tên nọ dùng Thiên Lôi chưởng đánh chết hết. Cũng may tiểu lão có việc đi vắng, nên cũng được thoát chết nốt. Chờ tới khi lão về tới nơi thì không biết tin tức, lão dò hỏi mãi mà vẫn không tìm thấy tung tích của ba người, nhưng tiểu lão lại dò biết được tin của Sĩ Ngạc. Thì ra sau khi y bị Lôi Thiên Tú đuổi ra khỏi cửa, liền sang làm môn hạ của Bắc Hải Huyền Linh Tú, kẻ thù số một của Lôi Thiên Tú.

- Ủa!

Lần thứ ba Tiểu Hồng thất kinh kêu la như vậy, tất nhiên nàng không biết rõ những sự khúc chiết như thế, mãi đến giờ mới hay biết hết. Còn Thanh Lam với Bạch Mai vì cứ mãi nghe còn Hồng Phúc thì cứ mãi nói, nên không ai chú ý đến thái độ của Tiểu Hồng.

Bạch Mai lại lên tiếng hỏi:

- Huyền Linh Tú chắc là người lợi hại lắm phải không?

Hồng Phúc đáp:

- Nghe nói Huyền Linh Tú năm nay tuổi đã ngoài trăm, võ công thông huyền, tự lập một môn phái khác biệt. Người trên giang hồ chưa ai thấy mặt của y cả. Nhưng việc tên Sĩ Ngạc gia nhập Huyền Linh môn là sự thật một trăm phần trăm. Vì hồi còn sinh tiền lão chủ nhân với vị kỳ nhân ở Trường Hận Cốc có qua lại với nhau, nên tiểu lão tới Trường Hận Cốc để kiếm vị kỳ nhân ấy, ngờ đâu vì thấy người giang hồ cứ đến quấy nhiễu luôn luôn vị kỳ nhân ấy mới đặt ra một luật lệ là hễ ai lên vào trong sơn cốc thì sẽ bị phế hết võ công ngay. Tiểu lão vì không may mắn nên mới bị phế hết võ công như thế.

Thanh Lam cứ lắng tai nghe và óc thì suy nghĩ, nay thấy Hồng Phúc ngắt lời, chàng liền ngừng đầu lên hỏi:

- Không biết phu nhân của Giang Nam đại hiệp là người thuộc môn phái nào thế?

Hồng Phúc vội đáp:

- Lão chủ mẫu của lão họ Hồng, còn tiểu lão...

Thanh Lam không đợi chờ y nói dứt, hai mắt bỗng sáng ngời, vội hỏi tiếp:

- Thế lão trượng có nhớ nhũ danh của hai cô nương ấy không? Và năm nay đã bao nhiêu tuổi?

Hồng Phúc bỗng ngạc nhiên đưa mắt ngắm nhìn Bạch Mai và Tiểu Hồng rồi đáp:

- Hai vị cô nương ấy là chị em sinh đôi, chị tên là Kinh Vân, em tên là Lục Vân, năm nay vừa đúng hai mươi tuổi.

Y nói tới đó, thấy hai cô nương đứng ở trước mặt mình vẫn cứ thản nhiên như thường, y cảm thấy thất vọng vô cùng, ngừng giây lát rồi hỏi tiếp:

- Giang công tử hỏi đến Hồng phu nhân với hai vị cô nương như vậy, chẳng hay công tử đã gặp phu nhân với hai vị cô nương chưa?

Thanh Lam khẽ lắc đầu đáp:

- Tiểu sinh chỉ hỏi thăm thế thôi, nhưng dù sao người hiền thì gặp lành, sau này thế nào cũng có ngày sẽ tìm thấy được phu nhân với hai cô nương ấy. Xin lão trượng không nên quá lo âu như thế.

Hồng Phúc theo hầu Giang Nam đại hiệp đi lang bạt giang hồ mấy chục năm, kinh nghiệm lão luyện biết bao, tuy cảm thấy vị thiếu niên công tử này nhân phẩm đoan chính thực, nhưng vừa rồi chàng ta hỏi mình như thế ắt phải có nguyên nhân gì nên y ngẫm nghĩ giây lát, bỗng rầu rĩ quỳ xuống hỏi tiếp:

- Xin công tử thứ lỗi cho tiểu lão đường đột hỏi câu này. Chẳng hay chiếc vòng Phích Lô ở trên tay công tử là của ai đã tặng cho thế? Công tử có thể cho tiểu lão biết rõ...

Thanh Lam ngăn người ra giây lát, nghĩ thầm:

“Người này nhớ chủ cũ như vậy, chả lẽ y trông thấy cái vòng sắt của ta mà đã động lòng nghi ngờ chăng?”

Chàng vội vàng đỡ ông già đứng dậy, rồi nghiêm nét mặt nói:

- Lão trượng không nên làm như thế. Vòng này là của một bà cụ họ Thạch ở trên núi Thác Thành đã ban cho tiểu sinh. Lúc ấy quả thực tiểu sinh cũng không biết nó là vòng Phích Lô.

Hồng Phúc bỗng trợn tròn đôi mắt, với vẻ mặt rất cảm động và giọng run run hỏi tiếp:

- Thạch phu nhân! Thế ra công tử... đã gặp Thạch phu nhân đấy à?

- Thạch phu nhân nào? à phải, bà cụ ấy tên là Thạch Ma. Thế ra lão trượng cũng quen biết...

Ông già mừng rỡ đến ứa nước mắt ra, nức nở đáp:

- Thạch phu nhân là ... là em ruột của lão chủ mẫu chúng tôi... Bà ta ở trên núi Thách Thành đấy à? Trời ơi! Nếu vậy lão chủ mẫu thế nào cũng có ở trên đó.

Bạch Mai là người rất lương thiện, thấy Hồng Phúc là người có nghĩa khí như vậy liền u oán khuyên bảo rằng:

- Cụ nên yên lòng và bình tĩnh một chút. Chúng ta ra khỏi trận này rồi sẽ đi đến đó tìm bà ta cũng chưa muộn cơ mà.

Hồng Phúc mặt đỏ bừng, vừa cười vừa nói tiếp:

- Giang công tử, xin thứ lỗi tiểu lão dám thất lễ như vậy. Quả thật... tiểu lão sung sướng quá.

Thanh Lam vội an ủi rằng:

- Lão trượng trung thành với cố chủ, nghĩa khí cao cả như vậy khiến tiểu sinh kính phục vô cùng...

- Thôi! Lam đại ca! Chúng ta nên mau đi, vì cụ ấy còn phải đi núi Thác Thành và chúng ta cũng phải đi cứu chị Lan nữa.

Bạch Mai vừa lên tiếng thúc giục như vậy.

Thanh Lam thấy nàng nhắc nhở như thế mới nghĩ đến Lan Nhi đã trúng phải Ngũ Độc chướng, đang cần có Hồng Hoàng châu của mình để chữa độc, và có lẽ hiện giờ Bằng Phách phu nhân cũng đang ở dưới núi đợi chờ mình.

Nghĩ tới đó chàng vừa cười vừa gật đầu, rồi quay người đi luôn. Vì con đường hẻm ấy chật hẹp lắm, chỉ đi lọt một người thôi, nên Thanh Lam đi trước dẫn đường, rồi lần lượt đến Hồng Phúc, Bạch Mai và Tiểu Hồng.

Bốn người vừa đi tới chỗ tận cùng nơi có ngọn đèn dầu thấp ở trên vách tỏa ra một luồng ánh sáng xanh trông rất rùng rợn. Bên dưới ngọn đèn quả có một cái vòng bạc và hai hàng chữ nhỏ. Hai mắt của Thanh Lam dù đi ở trong đêm tối mà cũng có thể trông thấy rõ mọi cảnh vật. Chàng thấy hai dòng chữ viết rằng:

“Con đường Tư Duy đến đây là hết. Người nào muốn gia nhập bốn môn thì cứ việc kéo cái vòng bạc, rồi đợi chờ một lát là có người đến tiếp đón ngay. Nếu ai đi vòng qua bức tường này thì người đó sẽ là kẻ địch của bốn môn. Đã vào trong Độc trận thì đừng có hòng mà sống sót”

Thanh Lam dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi thầm nghĩ:

“Đường Thiên Sinh là người như thế nào, có bao giờ lại viết chữ để khuyên răn kẻ địch một cách rất cẩn thận như vậy? Có lẽ y có quỷ kế gì ở bên trong cũng nên, và chắc trận này cũng lợi hại lắm nên y mới tự tin như thế”

Câu dụng ý mà chàng vừa nghĩ tới đó là chàng đoán Thiên Sinh cố ý làm ra như thế để khiến cho kẻ địch khi vào trận bị mất tinh thần trước, rồi đâm ra Hoảng sợ và rất dễ bị sa vào tròng của y.

Tuy Thanh Lam nghĩ như thế nhưng chàng cũng không dám coi thường những lời dặn bảo ấy. Chàng đành cho đó là sự thực vội quay người lại dặn bảo ba người rằng:

- Sắp vào trận địa rồi đấy, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Nói xong, chàng liền rút thanh Thất Tinh kiếm ra. Bạch Mai và Tiểu Hồng ở đằng sau cũng rút kiếm ra luôn.

Thanh Lam vừa bước về phía trước một bước đã cảm thấy chân mình đang dẫm hụt. Chàng giật mình kinh hãi vội rút chân lại, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, nhưng thấy không có điều gì khả nghi hết.

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe có tiếng kêu “veo veo” ở dưới bắn lên. Chàng đoán chắc đó là ám khí tự ở dưới mặt đất bắn lên. Nếu là người khác thì không sao phát giác nổi.

Tuy Thanh Lam cảnh giác rất nhanh, nhưng những ám khí nhỏ nhỏ ấy lại ở chỗ cách chàng rất gần và tốc độ cũng rất nhanh, nên chàng vừa mới để ý đề phòng thì ám khí đã bắn tới trước người chàng rồi.

oOo